

Alle alarmer burde blinke blodrødt

Bl. 14. april 2016

SIGNATUR
CHRISTOFFER EMIL BRUUN

De store partier vil sende danske soldater ud i en ny krig i Mellemøsten, selvom alle ved, at det er en krig, som ikke kan vindes.

Det er en forbløffende stilhed, der er omkring den danske krig i Mellemøsten. En gal imanns udtalelser i et hårdt vinklet og stærkt redigeret tv-program kan få landet på den anden ende og kulturministeren til at file på grundloven. Imens er der bomstille omkring krigen. **Hvilken krig?, vil mange sikkert spørge, for det er en fjern krig med et fjern formål.**

KRIGEN MOD Islamisk Stat begyndte i juni 2014, og Danmark besluttede i oktober på amerikansk opfordring at sende 714 gertly af sted. Væsentligt for beslutningsgrundlaget var også, at den irakiske rege-

ring ønskede hjælp til at bekæmpe Islamisk Stat.

Alt peger på, at Folketinget på tirsdag vedtager at udvide vores indsats betragteligt. Nu er det ikke bare uddannelse af lokale styrker og bomber fra luften, men også 'boots on the ground', som det hedder i krigens lingo. Førstebehandlingen af forslaget foregik 1. april i en næsten tom folketingsaal. En af de få i salen var Venstres Michael Aastrup Jensen, som påpegede, at Islamisk Stat »skal fjernes fra Jordens overflade«. Den vulgære sprogbrug og totalt urealistiske målsætning fortæller en del om den mangelfulde analyse bag den nye krig.

FLYENE OVER Irak blev sendt af sted på et folkeretligt grundlag, fordi de var ønsket af den irakiske regering. Sådan er det ikke med denne krig, som også foregår i Syrien. Her har ingen lokal regering ønsket hjælp, og af samme grund er indstøten ikke godkendt af FN's Sikkerhedsråd.

Skal man finde årsagen til, at krigen kommer nu, skal man tilbage til efterårets frygtelige angreb i Paris. Iugerne efter rejste den franske præsident, Hollande, rundt til sine dybt bevægede kolleger for at bede om støtte til at hævne angrebet. Situationen mindede således om dengang, præsident Bush efter 11. september 2001 fik umiddelbar og ubetvinget støtte til krigen i Afghanistan.

Princippet om, at man kan være kritisk allieret med fokus på humanitære i stedet for militære virkemidler, er værd at huske på

Man kan sige, at grundlaget for denne nye krig blander to uheldige komponenter fra tidligere krige, vi har deltaget i. Det gælder hævnmotivet, som var forstærket, men også en del af forklaringen på den katastrofale mangel på strategi i Afghanistan. Og så gælder det i forhold til et usikkert folkeretligt mandat, som også gik forud for Irakkrigen.

Men det største problem ved den nye krig er manglen på mål. Eller som tre gavede soldater skrev i et tankevækkende debatindlæg i onsdag: »Vigtigt er problemet om den overordnede plan og det langsigtede perspektiv for Syrien«.

Sagen er nemlig, at det ikke findes i andet end luftkasteller hos typer som Venstres fantast Aastrup Jensen. Det er ikke til at se lys for enden af tunnelen, og derfor er der en stor risiko for, at det ender som endnu en flaske.

MENS DET ER vanskeligt at se, hvad der kan gå godt, er det nemt at se, hvor det kan gå galt. Et nærmere blik på det aktuelle beslutningsgrundlag viser en mission med adskillige faldgruber. Uklare præmisser og et svagt mandat kan kaste soldaterne ud i ubehagelige situationer og i det hele taget forårsage så meget skade, at vi vil fortryde bittert. Og det er måske netop en af grundene til manglen på debat om den nye krig. Alle ved, at krigen er tabt på forhånd.

Ser man isoleret på det danske bidrag, er alliancetrokab den tungeste grund til at deltage. Solidaritet med USA, som fører an, og Frankrig, som har mærket vores fjendes kyniske ondskab. Samme argument har været afgørende, siden Anders Fogh Rasmussen blev statsminister. Men spørgsmålet er, om man ikke kan være tro mod sine alliancepartere uden at stå skulder ved skulder i deres militære aktioner.

I DE MANGE nekrologer om Anker Jørgensen var afsnittet om hans dybfølte kritik af amerikansk sikkerhedspolitik udeladt, men den fortjener ikke at gå i glemmebogen.

Kritikken udmøntede sig netop i en forbeholden alliance, som tillod sig at sætte spørgsmålstegn ved visdommen i dens allieredes aggressive militære logik. Strategien havde sine svagheder under den kolde krig, men princippet om, at man kan være kritisk allieret med fokus på humanitære i stedet for militære virkemidler, er værd at huske på.

Når man holder fordele og ulemper op imod hinanden ved at involvere sig i den uforudsigelige krig mod Islamisk Stat og medtænker rækken af flaskoer, som den lægger sig i kølvandet af, taler meget for at forsvare landets interesser på helt andre måder.

christoffer.e.bruun@pol.dk